ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2523	Νέο Ἔτος – μνήμη Μ. Βασιλείου Κυριακὴ 1 Ἰανουαρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τί εἶνε ἡ ζωή, τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος!

Νέο ἔτος, ἀγαπητοί μου. Πρώτη Ἰανουαρίου, ἑορτὴ τοῦ μεγάλου Βασιλείου!

Ἀλλὰ **ποιός εἶνε ὁ μέγας Βασίλειος;** Στὸν πολὺ λαό, καὶ ὄχι μόνο στοὺς ἀγράμματους ἀλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιστήμονες, εἶνε δυστυχῶς ἄγνωστος. Καὶ ὅμως ὑπῆρξε ἕνας γίγαντας τοῦ πνεύματος, ἕνας σπλαχνικὸς ποιμενάρχης μὲ πατρικὴ ἀγάπη, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Μυριὴλ ποὺ περιγράφει ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ στοὺς «Ἀθλίους», ἕνας ἱερὸς πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ἕνας φωστήρας τῆς οἰκουμένης.

Ἄγνωστος στὴν Ἑλλάδα – ποιός· ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ποὺ τίμησε τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ σπούρασε καὶ μορφώθηκε στὴν Ἀθήνα, στὸ *«κλεινὸν ἄστυ»*, κι ὅταν ἔγινε ἐπίσκοπος ποίμανε τὴν ἑλληνικώτατη πόλι τῆς Καισαρείας, μίλησε στὴν ἀθάνατη Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ κήρυξε σ' αὐτὴν μὲ δύναμι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν Δημοσθένη. Ἄγνωστος! Τὰ συγγράμματά του, γραμμένα στὸ πρωτότυπο σὲ τέλεια ἑλληνικά, σήμερα ἔχουν μεταφραστῆ στὶς σπουδαιότερες γλῶσσες τοῦ κόσμου καὶ οἱ ξένοι τὰ μελετοῦν. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως ποιός τὰ διαβάζει; Κρίμα! οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ τῆς Χριστιανικῆς σοφίας μένουν κρυμμένοι - θαμμένοι στὰ βάθη μοναστηριῶν καὶ στὰ ράφια βιβλιοθηκῶν.

Ἄγνωστος ὁ μεγάλος αὐτὸς ἅγιος! Γνωστὸς μόνο ἀπὸ τὰ **κάλαντα τῆς πρωτοχρονιᾶς** ποὺ ψάλλουν τὰ ἀθῷα παιδικὰ χείλη·

«Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται…».

Ἀλλὰ καὶ τὸ τραγούδι αὐτὸ δὲν ἀποδίδει τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Εἶνε μᾶλλον, ὅπως τὸ χαρακτηρίζει ὁ ἐθνικός μας ἱστορικὸς Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος, μιὰ «γελοιογραφία τοῦ μεγάλου ἀνδρός». Γιατὶ τὸν παρουσιάζει σὰν ἕναν ἀσπρομάλλη γέροντα. Ποιόν· ἐκεῖνον ποὺ ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς κόπους γιὰ τὴν Ἐκκλησία –ἄυπνος ἔμενε τὴ νύχτα φροντίζοντας γιὰ τὸ ποίμνιό του– ἔπαθε βλάβη στὴν ὑγεία του καὶ πέθανε φθισικὸς σὲ ἡλικία μόλις 49 ἐτῶν! Γι' αὐτὸ ἡ βυζαντινὴ ἁγιογραφία τὸν εἰκονίζει, σωστά, μὲ μαύρη γενειάδα.

Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα τῆς σοφίας τοῦ μεγάλου αὐτοῦ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, κάθησα κ' ἔκανα μία μετάφρασι, ἢ μᾶλλον ἐλεύθερη παράφρασι σὲ γλῶσσα ἁπλῆ, ἑνὸς μέρους μιᾶς ὡραίας **ὁμιλίας περὶ τῆς ματαιότητος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς**, ποὺ μελετώντας βρῆκα μέσα στοὺς τόμους τῶν ἔργων του (βλ. Ἑ.Π. Migne 31,1713-1722). Σήμερα, ποὺ πατοῦμε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τοῦ νέου ἔτους καὶ ζοῦμε οἱ περισσότεροι μὲ ὄνειρα ἐφήμερης εὐτυχίας, ἂς ἀκούσουμε τὸν μεγάλο διδάσκαλο καί, σύμφωνα μὲ τὶς πολύτιμες συμβουλές του, ἂς χαράξουμε ἕνα νέο πρόγραμμα ζωῆς, χριστιανικῆς ζωῆς, γιὰ τὸ νέο ἔτος. Τότε θὰ εἴμαστε πιὸ ἀσφαλεῖς. Γιατὶ θὰ δοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε μιὰ ζωὴ προσγειωμένη στὴν πραγματικότητα.

Προσέξτε λοιπόν! μᾶς ὁμιλεῖ ὁ μέγας Βασίλειος ὁ *«οὐρανοφάντωρ»*, αὐτὸς δηλαδὴ ποὺ μᾶς ἐξηγεῖ τὰ οὐράνια μυστήρια (μεγαλυν.)

* * *

Ὁ ἄνθρωπος συλλαμβάνεται καὶ μένει στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του. Ὡς **ἔμβρυο** διαμορφώνεται μέσα στὴ μήτρα. Ἐκεῖ πλάθεται ὁ νέος ἄνθρωπος· κι ὅταν πιὰ φτάσῃ ἡ ὥρα, ἡ μήτρα δὲν τὸν κρατάει οὔτε μία μέρα. Ἀρκετὰ δὲν τὸν φιλοξένησε; Ἀνοίγει λοιπόν, τὸ ἔμβρυο γλιστράει, καὶ ἔρχεται στὸν κόσμο ἡ νέα ὕπαρξις.

Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ***«πύκτης*** (δηλαδὴ πυγμάχος) ***τῆς θλίψεως»*** (Ε.Π. Migne 31,1716B). Τὸν λέω ἔτσι, γιατὶ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ συνοδὸ θά 'χῃ τὴ θλῖψι, μὲ τὴν ὁποία θὰ χτυπιέται· θὰ τρώῃ καὶ θὰ δίνῃ γροθιές, ὅπως γρονθοκοποῦνται στὰ ρὶγκ τῶν ἀγώνων δύο πυγμάχοι. Θὰ πολεμᾷ τὴ θλῖψι καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ τὴ νικήσῃ. Γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασα *«πύκτην τῆς θλίψεως»*.

Δὲν ἀκοῦς; μόλις ὁ ἄνθρωπος βγαίνῃ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του κι ἀναπνέῃ τὸν ἀέρα τῆς γῆς, ἡ πρώτη φωνὴ ποὺ βγάζει εἶνε τὸ **κλάμα**. Αὐτὸ εἶνε τὸ προμήνυμα τῆς ζωῆς

του. Κι ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ φωνὴ μπορεῖς νὰ προμαντέψῃς τὸ μέλλον του. Θὰ ζήσῃ μὲ τὴ θλῖψι καὶ θὰ πεθάνῃ μὲ τὴ θλῖψι. Ἔπεσε στὴ γῆ ὡς βρέφος καὶ δὲν γέλασε· μόλις ἔπεσε, αἰσθάνθηκε πόνο καὶ κλαίει.

Βρέθηκε στὴ **θάλασσα τῶν θλίψεων** ναυαγός. Καὶ νά, τὸ **βρέφος** κολυμπᾷ στὸ δάκρυ. Ὅταν φτάσῃ ὁ καιρὸς ν᾽ ἀπογαλακτισθῇ, ἡ μάνα τοῦ κόβει τὸ γάλα, κ᾽ ἐκεῖνο κλαίει ἀπαρηγόρητο· δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὸ μαστό. Μεγαλώνει λίγο, καὶ τὸ **νήπιο** ἀρχίζει νὰ φοβᾶται τοὺς γονεῖς. Φτάνει σὲ ἡλικία νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο, καὶ τότε νέα θλῖψις· ὁ **μαθητὴς** φοβᾶται τώρα τὸ δάσκαλο, ὁ φόβος δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ. Δὲν μελέτησε τὸ μάθημα καὶ τιμωρήθηκε; νέα δάκρυα. Κι ἀφοῦ, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ μελέτη καὶ κόπο, ἔμαθε πολλά, προχώρησε στὰ γράμματα, πέτυχε στὶς ἐξετάσεις κ᾽ ἔγινε **φοιτητής**, ἐπὶ τέλους ἀξιώνεται νὰ πάρῃ τὸ πτυχίο του μὲ ἄριστα. Εἶνε πιὰ **πολίτης**. Ἀλλὰ νά νέα θλῖψις· ἡ κλάσι του καλεῖται στὸ στρατό. Σὰν **στρατιώτης** πόσες νέες θλίψεις θὰ δοκιμάσῃ! Ἀποστρατεύεται, ρίχνεται στὴ βιοπάλη **ὥριμος ἄντρας** πιά. Ἀγωνίζεται νὰ χτίσῃ ἕνα μέλλον. Ἀρχὴ νέων θλίψεων· φοβᾶται τοὺς ἄρχοντες, σὲ κάθε του βῆμα ὑποπτεύεται ἐχθρό, προσκολλᾶται στὸ χρῆμα, κυνηγᾷ τὸ κέρδος, λυσσᾷ γιὰ νὰ κερδίσῃ μία δραχμή, ἀδικεῖται καὶ ἀδικεῖ, τρέχει στὰ δικαστήρια πότε κατηγορούμενος καὶ πότε μηνυτής. Τὴ νύχτα δὲν κοιμᾶται, τὴν ἡμέρα ζῇ σὰν **σκλάβος**. Σκλαβώθηκε, γιατὶ μονάχος του δημιούργησε τόσες περιττὲς ἀνάγκες, ποὺ τοῦ στέρησαν τὴν ἐλευθερία. Δὲν εἶνε ἐλεύθερος· ἔγινε δοῦλος τῶν ἐπιθυμιῶν του. Ἄλλοτε πάλι ἀφήνει τὸ χρῆμα ἢ καὶ μαζὶ μὲ τὸ χρῆμα κυνηγᾷ τὴ δόξα. Νέες θλίψεις! Ἀνεβαίνει σὲ μεγαλύτερα ἀξιώματα, γίνεται στρατηγός, **ἄρχοντας, κυβερνήτης**, ἀρχηγὸς λαοῦ. Συσσώρευσε πλοῦτο καὶ δόξα· ἀναπαύθηκε; Ὄχι. Γιατὶ τώρα, ἀφοῦ ἡ ἡλικία προχώρησε, νά καὶ οἱ πρῶτες ἄσπρες τρίχες στὰ μαλλιά. Λίγα χρόνια ἀκόμη κ᾽ ἔφτασαν τὰ **γεράματα**.

Ἔτσι, πρὶν προφτάσῃ ν᾽ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα τόσα χρόνια κοπίασε καὶ τόσο ἱδρῶτα ἔχυσε, τὸν ἁρπάζει μέσ᾽ ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὴ δόξα **ὁ θάνατος**. Καὶ τότε μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γι᾽ αὐτόν· «Νά ἕνα πλοῖο βαρυφορτωμένο μὲ πολύτιμο φορτίο πού, ἀφοῦ πέρασε πελάγη καὶ ὠκεανούς, τώρα μέσ᾽ στὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας ναυαγεῖ». Τί ματαιότης! Ὁ θάνατος ξεγελᾷ καὶ περιπαίζει ὅλους ἐκείνους ποὺ ζοῦν μὲ μάταιες ἐλπίδες.

Τέτοιος εἶνε **ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων· θάλασσα**, ποὺ ἄλλοτε ἔχει γαλήνη κι ἄλλοτε τρικυμία· **ἄνεμος**, ποὺ φυσᾷ ὄχι ἀπὸ μιὰ μεριὰ ἀλλὰ ἀπ᾽ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος· **ὄνειρο**, ποὺ δὲν πραγματοποιεῖται· **ῥεῦμα ποταμοῦ**, ποὺ ὅλο τρέχει καὶ πίσω δὲν γυρνᾷ· **καπνός**, ποὺ διαλύεται καὶ χάνεται· **σκιά**, ποὺ τὴν κυνηγᾷς μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν πιάσῃς.

Πέλαγος ἡ ζωή μας, ποὺ δὲν ἡσυχάζει ἀπὸ ἀφρισμένα ἄγρια κύματα. Τὸ πλοῖο μας ταξιδεύει. Τὸ ταξίδι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο, ἡ ζάλη φοβερή. Οἱ ἐπιβάτες, ἐμεῖς δηλαδή, δὲν προσέχουμε, ἀμελοῦμε· νομίζουμε πὼς εἴμαστε ἀσφαλεῖς καὶ κοιμόμαστε. Οἱ θλίψεις μοιάζουν μὲ κύματα ποὺ χτυποῦν μὲ μανία τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους. Ἄνθρωποι πού, ἐνῷ εἶνε ἐχθροί, ὑποκρίνονται τὸ φίλο, μοιάζουν μὲ ὑφάλους, βράχους δηλαδὴ κρυμμένους λίγες πιθαμὲς κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ποὺ ἐπειδὴ δὲν φαίνονται προκαλοῦν ναυάγια. Οἱ ἅρπαγες –(ἐδῶ ὁ μέγας Βασίλειος, ἂν ζοῦσε στὴν ἐποχή μας, ἀντὶ «ἅρπαγες» θά ’λεγε «οἱ ἄνθρωποι τῆς μαύρης ἀγορᾶς, οἱ λῃστές, οἱ γύπες ποὺ ζητοῦν νὰ τραφοῦν μὲ τὶς σάρκες μας»)–, οἱ ἅρπαγες λοιπὸν μοιάζουν μὲ τοὺς πειρατὲς τῆς θαλάσσης, ποὺ περιμένουν τὸ πλοῖο γιὰ νὰ τὸ λῃστέψουν. Τὰ γεράματα μοιάζουν μὲ τὴν κακοκαιρία, καὶ τέλος ὁ θάνατος μοιάζει μὲ τὸ ναυάγιο.

Ἄνθρωπε, πρόσεχε! Εἶσαι πλοίαρχος στὴ ζωή. Βλέπεις τὴ φουρτούνα, τὰ κύματα, τὴ ζάλη, τοὺς ὑφάλους, τοὺς πειρατές; Πρόσεχε πῶς ταξιδεύεις. Ὁ φόβος εἶνε, μήπως τὸ πλοῖο σου γεμίσῃ ἀπὸ νερὰ κι ἀπὸ ἄχρηστο φορτίο. Ἄχρηστο φορτίο εἶνε τὰ πολλὰ χρήματα ἢ –γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ σωστά– ἡ φιλαργυρία σου, ἡ πλεονεξία σου, τὰ πάθη σου. Αὐτὰ θὰ φέρουν τὸ ναυάγιο. Ἄδειασε τὸ πλοῖο σου ἀπ᾽ αὐτά. Γέμισέ το μὲ πολύτιμο φορτίο. Πλοῦτος, θησαυρὸς ποὺ δὲν κλέβεται, δὲν χάνεται, δὲν ὑποτιμᾶται, εἶνε ἡ **εὐσέβεια**. Ἄκου τί λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· *«Ἄριστος τρόπος νὰ ἐξασφαλίσουμε τὰ ἀπαραίτητα εἶνε ἡ εὐσέβεια καὶ νά ᾽μαστε συγχρόνως ὀλιγαρκεῖς. Γιατὶ ἀφοῦ τίποτα δὲν φέραμε μαζί μας ὅταν ἤρθαμε στὸν κόσμο, τίποτα βέβαια δὲν θὰ πάρουμε μαζί μας καὶ φεύγοντας. Ἂν λοιπὸν ἔχουμε κάτι νὰ φᾶμε καὶ κάτι νὰ ντυθοῦμε, αὐτὰ θὰ μᾶς εἶνε ἀρκετά»* (Α΄ Τιμ. 6, 6-7).

Τὸ πρόγραμμά μας λοιπὸν ποιό θὰ εἶνε; Ν᾽ ἀποφεύγουμε τὰ περιττὰ ὡς ἄχρηστα, καὶ νὰ περιοριζώμαστε στὰ ἀναγκαῖα. «Ῥίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶνε ἡ φιλαργυρία» (Ἐ.ἀ. 6,10).

* * *

Αὐτὰ λέει ὁ μέγας Βασίλειος. Καὶ ποιός τώρα δὲν θὰ ἐφαρμόσῃ τὶς σοφὲς συμβουλές του;

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ φυλλάδιο «Ἡ Ἀγάπη» (φ. 5/Κοζάνη 1-1-1944) καὶ ἀναδημοσιεύθηκε στὸ ἔργο τῆς Ἀνδρονίκης Π. Καπλάνογου, ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ – Ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης στὴν Κοζάνη, τ. Α΄ (Κοζάνη 2003, σσ. 71-74)· περιλαμβάνει παράφρασι μέρους ὁμιλίας ἀποδιδομένης στὸν Μ. Βασίλειο μὲ τίτλο *Ὁμιλία παραμυθητικὴ ἀσθενοῦντι* (βλ. Ἑ.Π. Migne 31,1713-1722) καὶ θέμα τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς. Μεταφορὰ σὲ ἁπλῆ γλῶσσα 3-12-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2525	Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ἐφ. 4,7-13) 8 Ἰανουαρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Στὸ ἐργαστήρι τῆς ἁγιότητος

«Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4,11-12)

Ὅλα, ἀγαπητοί μου, γιὰ νὰ εὐδοκιμήσουν καὶ νὰ προαχθοῦν, χρειάζεται νὰ βρεθοῦν **κατάλληλοι ἄνθρωποι**, οἱ ὁποῖοι –προικισμένοι μὲ χαρίσματα καὶ ἔχοντας καλλιεργήσει τὰ τάλαντα ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός– θὰ δραστηριοποιηθοῦν μὲ ἀφοσίωσι στὸ συγκεκριμένο τομέα, στὸ συγκεκριμένο σκοπό.

Χωρὶς τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο κάθε προσπάθεια ποὺ ἀρχίζει εἶνε καταδικασμένη νὰ πηγαίνῃ μὲ βῆμα σημειωτόν· τίποτα δὲν προχωρεῖ, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ χωρὶς κάποιον ποὺ μὲ ψυχὴ καὶ θέλησι θὰ καταπιαστῇ καὶ θὰ δώσῃ ζωὴ καὶ ὤθησι σ' αὐτὸ ποὺ ὑπηρετεῖ. Γιὰ τὸ τὸ ἀμπέλι τὸ περιβόλι τὶς καλλιέργειες ἐν γένει χρειάζεται ὁ ἔμπειρος κηπουρός, γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ τὸ πανεπιστήμιο χρειάζεται ὁ φωτισμένος δάσκαλος καὶ καθηγητής, γιὰ τὴ στάνη καὶ τὸ κοπάδι ὁ ἀκούραστος βοσκός, γιὰ τὸ στρατὸ ὁ ἐκπαιδευμένος ἀξιωματικός, γιὰ τοὺς ἐργάτες ὁ συντονιστὴς ἐργοδηγός, γιὰ τὸν ἄρρωστο ὁ σοφὸς καὶ φιλάνθρωπος γιατρός… Μ' ἕνα λόγο, γιὰ τὸ κάθε τι χρειάζεται **ὁ ψυχωμένος ἄνθρωπος**.

Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ παρατηροῦμε σὲ κάθε ἄλλη δουλειά, βλέπουμε νὰ **ἰσχύῃ καὶ στὴν Ἐκκλησία** μας. Καὶ τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἀκοῦμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ Φῶτα, ποὺ εἶνε μία περικοπὴ ἀπὸ τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου (βλ. Ἐφ. 4,7-13). Ὅλες βέβαια αὐτὲς οἱ δραστηριότητες, ποὺ ἀναφέραμε ἐδῶ ὡς παραδείγματα, εἶνε ἀνθρώπινα ἔργα καὶ ἐπιδιώξεις, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία εἶνε θεανθρώπινος ὀργανισμός, ἔχει αὐτὸ τὸν διττὸ χαρακτῆρα καὶ ἔργο. Ἔτσι ὅμως κ' ἐδῶ ὁ ἀνθρώπινος παράγων ἔχει πάλι τὴ συμμετοχὴ καὶ τὸ ρόλο του.

Ἔχει ἡ Ἐκκλησία μεγάλη, τὴν πιὸ μεγάλη ἀποστολή· ἔχει ἕνα ἔργο σπουδαῖο, ἕνα σκοπὸ ὕψιστο. **Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶνε νὰ γίνουν οἱ ἄνθρωποι ἅγιοι**. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος, κάθε ἄνθρωπος ποὺ γεννιέται κ' ἔρχεται στὸν κόσμο, μοιάζει μὲ ἕνα καρπὸ ποὺ μέσα του ἔχει εἰσχωρήσει σκουλήκι. Ὅσο ἀθῷος καὶ καθαρὸς κι ἂν φαίνεται, βαρύνεται ὅμως μὲ στοιχεῖα ἀκαθαρσίας καὶ ἀδυναμίας. Γι' αὐτὸ εἰσέρχεται στὴν Ἐκκλησία καὶ γίνεται μέλος τοῦ σώματός της μὲ τὸ ἅγιο βάπτισμα. Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας εἶνε, κάθε μέλος της νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀδυναμία καὶ φθορὰ ποὺ φέρει, νὰ καταπολεμήσῃ τὰ ἐλαττώματά του, καὶ στὴ θέσι τους νὰ καλλιεργήσῃ ἀρετές· μ' ἕνα λόγο ν' ἀφήσῃ τὴ φθορὰ καὶ **νὰ ντυθῇ τὴν ἀφθαρσία**. Αὐτὸ εἶνε **ἡ ἁγιότης**, καὶ αὐτὸ ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία.

Τὸ ἔργο της εἶνε σπουδαῖο· ἀλλὰ καὶ **πάρα πολὺ δύσκολο**. Εὐκολώτερο εἶνε νὰ πάρῃς ἕνα κομμάτι μάρμαρο, νὰ τὸ πελεκήσῃς καὶ νὰ τὸ κάνῃς ἕνα ἄγαλμα· εὐκολώτερο εἶνε νὰ πάρῃς ἕνα χωράφι ἔρημο, νὰ τὸ ξεχερσώσῃς, νὰ τὸ περιποιηθῇς καὶ νὰ τὸ κάνῃς ἕνα περιβόλι· εὐκολώτερο εἶνε νὰ καθαρίσῃς ἕνα μέταλλο ἀπὸ τὴ σκουριὰ καὶ ἀπ' αὐτὸ νὰ βγάλῃς καθαρὸ χρυσάφι ἢ ἀσήμι… Ὅλα αὐτά, ὅταν τὰ συγκρίνουμε μὲ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε εὐκολώτερα. Τὸ δύσκολο, τὸ πολὺ δυσκολώτερο, εἶνε **νὰ μεταβάλῃς τὴν ψυχὴ** καὶ τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου· νὰ μεταβάλῃς μία πόρνη σὲ ἁγία, ἕνα λῃστὴ σὲ μάρτυρα, ἕνα πλεονέκτη σὲ ἐλεήμονα, ἕναν θυμώδη σὲ πρᾶο, ἕνα σαρκολάτρη σὲ σώφρονα καὶ ἐγκρατῆ· αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερο.

Καὶ ὅμως τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ ἐκτελεῖ ἡ Ἐκκλησία. Στὴν Ἐκκλησία πᾶμε γιὰ ν' ἁγιασθοῦμε. Στὸ σχολεῖο πᾶμε γιὰ νὰ μάθουμε γράμματα, στὸ στρατὸ πᾶμε γιὰ νὰ μάθουμε νὰ πολεμοῦμε, στὰ πανεπιστήμια

πᾶμε γιὰ νὰ μάθουμε ἐπιστῆμες· ἀλλὰ στὴν Ἐκκλησία ἐρχόμαστε γιὰ νὰ ἐξαγιάσουμε τὶς ἁμαρτωλὲς ψυχές μας. Δηλαδή, **ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ ἐργαστήριο τῆς ἁγιότητος**.

Πῶς ἐργάζεται τὸ ἐργαστήρι αὐτό;

* * *

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτόν, γιὰ νὰ γίνουμε δηλαδὴ ἅγιοι, ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἐφωδιασμένη μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα· καὶ τὰ θέτει **ὅλα στὴ διάθεσί μας**. **Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς** προσφέρει τὸν ἑαυτό του· γιὰ μᾶς σταυρώθηκε καὶ ἀπέθανε, ἀναστήθηκε καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς, καὶ ἀπ' ἐκεῖ στέλλει τὴν εὐλογία καὶ τὴ χάρι του. Γιὰ μᾶς, μὲ τὸ αἷμα τῆς θυσίας του καὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησία του. Στὴ διάθεσί μας ἔχει θέσει τοὺς **ἀγγέλους** τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὁποῖοι γι' αὐτὸ τρέχουν παντοῦ, κομίζουν τὰ μηνύματά του, βοηθοῦν καὶ ὑπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπο, ὥστε νὰ πλησιάσῃ τὸ στόχο του, τὴν ἁγιότητα. Στὴ διάθεσί μας ὁ Χριστὸς θέτει κατόπιν **καὶ ἄλλα πρόσωπα**, ὅπως εἶπε σήμερα τὸ ἀνάγνωσμα· Αὐτὸς ἔδωσε τοὺς ἀποστόλους, τοὺς προφῆτες, τοὺς εὐαγγελιστάς, τοὺς ποιμένες καὶ διδασκάλους (Ἐ.Δ. 4,11).

√ Ἔδωσε τοὺς **ἀποστόλους**. Ὅταν ὁ ἴδιος ἦταν στὴ γῆ ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα μαθητὰς καὶ τοὺς ἀπέστειλε γιὰ νὰ κηρύξουν *«τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει»* (Μᾶρκ. 16,15). Κι ὅταν ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς ὑποσχέθηκε, ὅτι δὲν θὰ παύσῃ νὰ φροντίζῃ (βλ. Ἰω. 14,18). Καὶ βλέπουμε πράγματι ὅτι ἐκλέγει καὶ ἀποστέλει καὶ σήμερα ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τρέχουν πρόθυμα καὶ φτάνουν στὰ ἄκρα τῆς γῆς, γιὰ νὰ κηρύξουν τὴν χριστιανικὴ πίστι. Εἶνε θαυμαστὸ νὰ βλέπῃς, ἀγρίους ἰθαγενεῖς, ποὺ προηγουμένως ἔσφαζαν καὶ θυσίαζαν σὲ εἴδωλα τὰ παιδιά τους, νὰ μετανοοῦν καὶ νὰ βαπτίζωνται στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν λύκοι καὶ ἔγιναν ἄνθρωποι. Πῶς ἔγινε αὐτό; Οἱ ἱεραπόστολοι τοὺς ἔφεραν στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ.

√ Ἔδωσε ἀκόμη ὁ Κύριος τοὺς **προφῆτες**. Ποιοί εἶνε προφῆτες; Ὄχι μόνο ἐκεῖνοι ποὺ προλέγουν τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἔχουν τὸ θάρρος νὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθεια. Ποιός δὲν θυμᾶται π.χ. τὸν Ἠλία τὸν Θεσβίτη ποὺ ἤλεγξε τὴν Ἰεζάβελ, τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο ποὺ ἤλεγξε τὸν Ἡρῴδη, τὸν Ἱερεμία ποὺ ἤλεγξε τοὺς Ἰουδαίους, τὸ Νάθαν ποὺ ἤλεγξε τὸν Δαυίδ. Ὅλοι αὐτοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι ἤλεγξαν τὴν κακία. Οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄκουγαν τὸ κήρυγμα καὶ συνέρχονταν, μετανοοῦσαν.

√ Ἔδωσε ἐπίσης τοὺς **εὐαγγελιστάς**. Ποιοί εἶνε εὐαγγελισταί; Εἶνε οἱ τέσσερις ποὺ ἔγραψαν τὰ Εὐαγγέλια. Εἶνε κ' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μένουν σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος, ἀλλὰ περιοδεύουν διαρκῶς κηρύττοντας τὸ Χριστό. Εἶνε καὶ οἱ ἱεροκήρυκες ποὺ σπέρνουν σήμερα τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.

√ Ἔδωσε καὶ τοὺς **ποιμένες καὶ διδασκάλους**. Ποιοί εἶνε οἱ ποιμένες; Εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ μένουν σ' ἕνα ὡρισμένο τόπο, κυβερνοῦν καὶ ἁγιάζουν τὶς ψυχὲς μὲ τὴ διδαχή τους καὶ μὲ τὰ ἱερὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πόσο, ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ μᾶς συγκινῇ αὐτὴ **ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας!** Γιὰ τὴ σωτηρία μας κινητοποιεῖ οὐρανὸ καὶ γῆ. Ποιός βασιλιᾶς στέλλει στρατὸ ὁλόκληρο γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἕναν αἰχμάλωτο ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους οἱ ἐχθροί; Ὁ Χριστὸς ὅμως αὐτὸ κάνει. Ἦλθε καὶ ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως ἐδῶ, περιέθαλψε τὸν τραυματία ἄνθρωπο μὲ *«ἔλεον καὶ οἶνον»*, ἔστησε νοσοκομεῖο - *«πανδοχεῖον»* (Λουκ. 10,34), ἄφησε γιατροὺς καὶ τοὺς πλήρωσε γιὰ τὴ θεραπεία μας. Κι ἀπὸ τὸ θρόνο του ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἔχει τὸ βλέμμα καὶ τὴ θεϊκὴ φροντίδα του ἐπάνω μας.

Οἱ ἀπεσταλμένοι του, ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι σπεύδουν διαρκῶς κοντά μας. Ἀπόστολοι, προφῆτες, εὐαγγελισταί, ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ἐργάζονται γιὰ μᾶς. Ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὰ κηρύγματα, μὲ τὰ μυστήρια, μὲ τὶς προσευχὲς καὶ τὶς φροντίδες τους ἕνα σκοπὸ ὑπηρετοῦν· νὰ καθαρίσουν τὶς συνειδήσεις μας, νὰ φωτίσουν τὶς ψυχές μας, νὰ πελεκήσουν τὸ χαρακτῆρα μας. Στὴ βασιλεία του ὁ Χριστὸς δὲν δέχεται ἀθλιότητες· καὶ ἂν δὲν διορθωθοῦμε, δὲν ἔχουμε θέσι στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ χτίστης, πρὶν βάλῃ κάθε λιθάρι στὴ θέσι του τὸ πελεκάει. Κ' ἐμεῖς, γιὰ νὰ γίνουμε ἄξιοι ἐκείνης τῆς τιμῆς, νὰ γίνουμε λίθοι τοῦ οὐρανίου οἰκοδομήματος, πρέπει **νὰ ὑποβληθοῦμε σὲ γερὴ κατεργασία**.

Οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας κοπιάζουν γιὰ τὸν *«καταρτισμόν»* μας (Ἐφ. 4,12). **Ἡ Ἐκκλησία, μάνα στοργική, φροντίζει** γιὰ μᾶς· προσεύχεται, κηρύττει, συγχωρεῖ στὴν ἐξομολόγησι, γιατρεύει μὲ τὴ θεία κοινωνία· ὅλα γιὰ ν' ἁγιασθοῦμε.

* * *

Ἂς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, ποὺ τόσο μᾶς ἀγαπᾷ καὶ προνοεῖ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Καὶ ἂς φροντίσουμε κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας του. Ἔτσι θ' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, στὴν ὁποία θὰ εἰσέλθουν μόνο ὅσοι εὐτρέπισαν τὴν ψυχὴ μέσα στὸ ἐργαστήριο ποὺ φέρει τὸ γλυκὺ ὄνομα· **Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ ἄγνωστο ἱ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 9-1-1938.
Ἀνάγνωσις, στοιχειοθεσία, μεταφορὰ σὲ ἁπλῆ γλῶσσα καὶ ἀναπλήρωσις 19-11-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1133[2]	Κυριακὴ ΙΒ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19) 15 Ἰανουαρίου 2023 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ εὐχαριστῶ ἄγνωστο…

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 17,12-19). Τί εἶνε τὸ **Εὐαγγέλιο**; Τὸ ὡραιότερο βιβλίο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο σὰν αὐτό. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὸ ἄκουγαν νὰ τὸ διαβάζῃ ὁ παπᾶς καὶ δάκρυζαν. Προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ἐφαρμόζουν, καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι.

Τώρα ποῦ φθάσαμε; Μιὰ **προφητεία** ἔλεγε, ὅτι θά ᾽ρθῃ μέρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ κλείσουν τ᾽ αὐτιά τους στὸ Θεὸ καὶ θὰ τ᾽ ἀνοίξουν στὸν διάβολο. Σήμερα αὐτὸ γίνεται. Στὴν ἐκκλησία στενοχωριοῦνται ἂν καθήσουν μισὴ ὥρα· κάθε βράδυ ὅμως, ὡς τὰ μεσάνυχτα κι ὡς τὰ χαράματα, ἔχουν τὰ μάτια στὴν τηλεόρασι καὶ τ᾽ αὐτιὰ στὰ ῥαδιόφωνα. Ἡ προφητεία ἐκπληρώθηκε.

Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς μιλήσω ἁπλᾶ, γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε ὅλοι. Καὶ θὰ παρακαλέσω, νὰ συζητᾶτε μεταξύ σας αὐτὰ ποὺ θὰ ποῦμε, γιὰ νὰ διαδίδεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

* * *

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; Διηγεῖται **ἕνα θαῦμα** τοῦ Χριστοῦ. Ποιό θαῦμα; Ὁ Χριστός, βαδίζοντας μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του ἔφθασε ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριό. Ἐκεῖ ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή. Γυρίζει καὶ τί βλέπει· ἡ φωνὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ λαρύγγια ἀνθρώπων πονεμένων. Τί ἦταν αὐτοί, τί ζητοῦσαν; λεφτὰ ἤθελαν; Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ λεφτά; Παραπάνω ἀπ᾽ τὰ λεφτὰ εἶνε – τί ; **Ἡ ὑγεία**. Εὐτυχὴς ὅποιος ἔχει τὴν ὑγειά του. Λένε γιὰ τὸν πιὸ πλούσιο τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἡ θάλασσα πήχτωσε ἀπ᾽ τὰ καράβια του, ὅτι ὅταν ἀρρώστησε καὶ τὸν πῆγαν στὸ Παρίσι, εἶπε· Γιατρέ, σοῦ δίνω ὅ,τι θέλεις, ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ὑγεία μου… Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ὑγεία καὶ δὲν εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό.

Αὐτοὶ λοιπὸν ἦταν ἄρρωστοι. Ἔπασχαν –Θεὸς φυλάξοι– ἀπὸ **λέπρα**, μιὰ ἀρρώστια ποὺ τότε δὲν θεραπευόταν (τώρα θεραπεύεται). Ἡ λέπρα γεμίζει τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου μὲ σπυριά, τὰ σπυριὰ γίνονται πληγές, οἱ πληγὲς σαπίζουν· καταστρέφονται τὰ χείλη, ἡ μύτη, τὰ μάγουλα, τὰ δάχτυλα… Καὶ ἡ πιὸ ὡραία γυναίκα γίνεται ἡ πιὸ ἄσχημη, καὶ ὁ πιὸ ὡραῖος ἄντρας παραμορφώνεται καὶ ἀκρωτηριάζεται. Ὑποφέρουν, δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν, θέλουν συνεχῶς νὰ ξύνωνται, σὰν τὸν Ἰώβ. Βασανισμένη ζωή. Καὶ τὸ χειρότερο, ἡ λέπρα ἦταν κολλητική. Γι᾽ αὐτὸ τοὺς λεπροὺς τοὺς ἔδιωχναν μακριὰ ἀπὸ τὶς πόλεις. Πήγαιναν οἱ ταλαίπωροι σὲ ἔρημα μέρη, μέσα σὲ σπηλιές. Τοὺς φοροῦσαν σάβανο. Κι ὅπως στὰ γίδια κρεμᾶνε κουδούνια, ἔτσι σὲ κάθε λεπρὸ κρεμοῦσαν ἕνα κουδούνι, γιὰ νὰ χτυπάῃ ν᾽ ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι καὶ νὰ φεύγουν μακριά…

Κι αὐτοὶ λοιπὸν ἦταν σὲ μιὰ σπηλιά· μακριὰ ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα τους, μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά τους, **μακριὰ ἀπ᾽ τὴν κοινωνία**. Καὶ τώρα, ὅταν εἶδαν τὸ Χριστό, πῆραν θάρρος καὶ φώναξαν· *«Ἰησοῦ ἐπιστάτα, **ἐλέησον ἡμᾶς**»* (Λουκ. 17,13). Εἶπαν δηλαδὴ τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, ποὺ λέμε κ᾽ ἐμεῖς σήμερα. Ἀλλὰ πῶς τὸ λέμε ἐμεῖς! Ἐκεῖνοι τὸ εἶπαν μὲ ὅλη τὴν καρδιά τους. Ἂν πῇς τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»* ἔτσι, τὰ ἄστρα κατεβάζεις ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ζήτησαν λοιπὸν τὸ ἔλεος τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Χριστός; Τοὺς ἔκανε καλά. Πῶς; μὲ φάρμακα, μὲ συνταγές; Μόνο **μὲ τὸ λόγο του**· εἶπε καὶ θεραπεύθηκαν. Μετὰ τοὺς ἔστειλε **στοὺς ἱερεῖς** (ἔ.ἀ. 17,14)· κι ἀπὸ ᾽δῶ βλέπουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν κατήργησε τὸ ἱερατεῖο. Νὰ πᾶτε στοὺς ἱερεῖς, εἶπε. Γιατί; Διότι αὐτοί, σύμφωνα μὲ τὸ μωσαϊκὸ νόμο, ἦταν τότε καὶ οἱ γιατροί.

Πῆγαν λοιπὸν στοὺς ἰατροὺς-ἱερεῖς. Καὶ ἐνῷ πήγαιναν, στὸ δρόμο –ὦ τῶν θαυμάτων σου, Χριστέ!– **θεραπεύτηκαν**. Ὅπως ἡ νοικοκυρὰ καθαρίζει τὸ ψάρι ἀπὸ τὰ λέπια, ἔτσι οἱ πληγές τους καθαρίστηκαν· τὸ δέρμα τους ἔγινε σὰν τοῦ νεογέννητου παιδιοῦ.

Θαῦμα μεγάλο. Κι αὐτοὶ ἦταν δέκα. Τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Ἔπρεπε νὰ γυρίσουν πίσω, νὰ

ποῦν στὸ Χριστὸ **Σ' εὐχαριστοῦμε**. Γύρισαν; Μπᾶ, τίποτα! Πήγαν στὰ σπιτάκια τους, στὴ μάνα, στὴ γυναῖκα καὶ στὰ παιδιά τους. Τὸ Χριστὸ τὸν ἄφησαν. Ἕνας μόνο ἀπ' αὐτοὺς γύρισε πίσω, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε· –Σ' εὐχαριστῶ. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ παράπονό του· –Ἐγὼ δέκα ἐκαθάρισα· ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι ἐννέα;...

* * *

Μεγάλο τὸ παράπονο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ ταιριάζει πολὺ καὶ σ' ἐμᾶς. Διότι δυστυχῶς δὲμ μοιάζουμε μὲ τὸν ἕνα, ποὺ εἶχε στὸ στόμα τὸ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἐννιά. Ἐνῷ μέρα - νύχτα ὁ Θεὸς μᾶς εὐεργετεῖ, δὲν ἀκούει **ἕνα εὐχαριστῶ**. Οὔτε τὴν Κυριακὴ τρέχουμε στὴν ἐκκλησία. Ἂν παρατηρήσετε, μέσ' στοὺς δέκα ἕνας ἐκκλησιάζεται – ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ποσοστό. Ἂν ἕνα χωριὸ ἔχῃ ἑφτακόσους κατοίκους, εἶνε ζήτημα ἂν τὴν Κυριακὴ ἐκκλησιάζονται ἑκατό· τὸ ἓν δέκατον. Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε; Λησμονοῦν τὶς ποικίλες καὶ ἀνέκφραστες **εὐεργεσίες τοῦ Χριστοῦ**, ὑλικὲς καὶ πνευματικές.

–Καὶ τί εὐεργεσίες μᾶς κάνει ὁ Χριστός;

Δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λές; Ὁ Χριστός, παραπάνω κι ἀπὸ τὴ μάνα κι ἀπὸ τὸν πατέρα κι ἀπὸ κάθε ἄλλον, αὐτὸς εἶνε ὁ πιὸ μεγάλος εὐεργέτης. Μᾶς εὐεργετεῖ μέρα - νύχτα. **Ποιά εἶνε τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀπολαμβάνουμε;** Δὲν ἔχεις μάτια, δὲν ἔχεις αὐτιά; Κοίταξε νὰ δῇς.

● **Τὸ νερὸ** ποὺ πίνεις, τίνος εἶνε; Τοῦ Χριστοῦ εἶνε. Αὐτὸς ἔκανε τὶς πηγές, τὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὶς θάλασσες, τοὺς ὠκεανούς· αὐτὸς μᾶς δροσίζει κάθε μέρα. Ἀχάριστε ἄνθρωπε, δὲν τὸ ἐκτιμᾷς; Θά 'ρθῃ μέρα ποὺ θὰ στερέψουν οἱ πηγές, καὶ τότε; μιὰ λίρα νὰ δίνῃς, ἕνα ποτήρι νερὸ δὲν θὰ βρίσκῃς νὰ πιῇς.

● Τί ἄλλο; **Ὁ ἥλιος**. Ποιός ἔκανε τὸν ἥλιο; Ὁ Χριστός. Δισεκατομμύρια κιλοβὰτ στέλνει, φωτίζει θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴ γῆ. Θά 'ρθῃ ὥρα ποὺ θὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος. Καὶ ὅπως στὴν ἐποχὴ ποὺ σταύρωσαν τὸ Χριστὸ ἔγινε σκότος *«ἀπὸ ὥρας ἕκτης ἕως ὥρας ἐνάτης»* (Ματθ. 27,45), ἔτσι κάποτε θὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος...

● Ἔπειτα **οἱ καρποὶ** ποὺ τρῶμε· τὰ ἀχλάδια, τὰ μῆλα, τὰ πορτοκάλια, τὰ λεμόνια, τὰ σταφύλια, οἱ ἐλιές, ὅλα τοῦ Χριστοῦ εἶνε. Ἂς μαζευτοῦν ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ φτειάσουν ἕνα μῆλο, μιὰ ἐλιά. Ἀδύνατον.

● Ἀκόμη **τὸ χῶμα** ποὺ πατοῦμε; Ὅταν τὸ ποτίσῃ ἡ βροχή, ζωογονεῖται καὶ βγάζει χιλιάδες πράγματα. Θαύματα κάνει. Μποροῦν οἱ ἐπιστήμονες νὰ φτειάσουν μιὰ χούφτα χῶμα;

● Τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὰ δάση, τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὰ δέντρα, τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὰ πουλιά, τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὰ πρόβατα, τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὰ γελάδια, τοῦ Χριστοῦ εἶνε **τὰ πάντα**.

Τί περιμένει ἀπὸ μᾶς γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὁ Χριστός; Ἕνα εὐχαριστῶ. Τ' ἀκούει; Τίποτα! Μεγάλη ἁμαρτία **ἡ ἀχαριστία**. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἕνα ποτήρι νερὸ ἔπιναν, κ' ἔκαναν τὸ σταυρό τους λέγοντας *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*. Κάθονταν στὸ τραπέζι, *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*. Μιὰ μπουκιὰ ψωμὶ ἔτρωγαν, *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*. Ἔπεφταν τὸ βράδυ νὰ κοιμηθοῦν, *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*. Τώρα πάει τὸ *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*. Τὴ μπουκιὰ ἔχουν στὸ στόμα καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημᾶνε. **Χειρότεροι ἀπ' τὰ ζῷα καὶ τὰ θηρία**. Μιὰ ἱστορία λέει, ὅτι ἕνα λιοντάρι βογγοῦσε μέσ' στὸ δάσος. Ἕνας κυνηγὸς τόλμησε νὰ πλησιάσῃ. Τί εἶχε τὸ λιοντάρι· πάτησε ἕνα ἀγκάθι καὶ πονοῦσε. Ὁ κυνηγός, μὲ φόβο, πλησίασε κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πόδι του τὸ ἀγκάθι. Καὶ τὸ λιοντάρι, γι' αὐτό, τὸν ἀκολούθησε σὰν πρόβατο. Ἔμεινε κοντά του, δὲν τὸν ἀποχωρίστηκε πλέον... Καὶ ὁ σκύλος; Τοῦ πετᾷς ἕνα κόκκαλο, γλῶσσα δὲν ἔχει, κουνάει τὴν οὐρά του σὰν νὰ σοῦ λέῃ· Σ' εὐχαριστῶ, ἀφέντη... Ὁ ἄνθρωπος; δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀχάριστο πλάσμα. Τὸ «εὐχαριστῶ» εἶνε ἄγνωστο.

* * *

Ἀλλὰ δὲν τελείωσα. Ὁ Χριστὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑλικὰ δίνει καὶ **πνευματικὰ ἀγαθά**. Αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα εἶνε χαλίκια· ὑπάρχουν καὶ τὰ διαμάντια. Μὲ ποιά γλῶσσα τώρα νὰ σᾶς τὰ περιγράψω, γιὰ νὰ τὰ αἰσθανθῆτε; Ποιό εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἀγαθό; Εἶνε τὰ φροῦτα, τὰ μῆλα κ.λπ.; Τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ εἶνε ὅτι, ἐνῷ ἁμαρτάνουμε κ' ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ, **ὁ Χριστὸς συγχωρεῖ**. Ναί, μᾶς συγχωρεῖ. Ὅσα ἁμαρτήματα κι ἂν ἔχῃς κάνει, τὸ ἔλεός του εἶνε ὠκεανός. Δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια· ὅταν γονατίσῃς μπροστὰ στὸν πνευματικὸ καὶ πῇς Πατέρα, ἁμάρτησα, ἔκανα... ἔκανα... ἔκανα..., κι ἁπλώσῃ ἐπάνω σου τὸ πετραχήλι (τὸ πετραχήλι τοῦ παπᾶ εἶνε φτερὰ ἀγγέλου) καὶ σοῦ πῇ, *«Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι»* (Λουκ. 5,20), αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη εὐεργεσία.

Ἀδελφοί μου, ἂς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ γιὰ ὅλα τὰ ὑλικὰ καὶ πνευματικὰ ἀγαθά. Καὶ πρὸ παντὸς γιατὶ γεννηθήκαμε μέσα στὴν ἁγία Ὀρθοδοξία μας. Ἂς μάθουμε **νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες καὶ νὰ λέμε εὐχαριστῶ**. Καὶ νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς. Ἡ ζωή μας νὰ κλείσῃ μὲ προσήλωσι σ' αὐτόν. Τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ θὰ σφραγίσουν τὰ χείλη μας νὰ εἶνε *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου Νεοχωρακίου - Φλωρίνης τὴν 18-1-1987. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 16-1-2005, ἐπανέκδοσις 30-11-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1316	Κυριακὴ ΙΕ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 19,1-10) 22 Ἰανουαρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Εἶνε τὰ σπίτια μας καθαρά;

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ὁμιλεῖ γιὰ κάποιο **σπίτι** ποὺ κινδύνευε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ πέσῃ καὶ νὰ πλακώσῃ ὅλους ὅσους ἦταν μέσα, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ σώθηκε. **Πῶς σώθηκε;** Αὐτὸ θὰ δοῦμε τώρα.

* * *

Τὸ σπίτι αὐτὸ βρισκόταν στὴν **Ἰεριχώ**, μιὰ ὡραία πόλι τῆς Παλαιστίνης μὲ χιλιάδες κατοίκους. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα σπίτια. Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ λεγόταν **Ζακχαῖος**. Γιατί ὅμως κινδύνευε; Κινδύνευε νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ μὴ μείνῃ *«λίθος ἐπὶ λίθον»* (πρβλ. Ματθ. 24,2), διότι ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἄδικος ἄνθρωπος καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε χτιστῇ μὲ κλοπὲς καὶ ἐκμεταλλεύσεις. Ὁ Ζακχαῖος ἦταν *«ἀρχιτελώνης»* (Λουκ. 19,2), ἀνώτερος δηλαδὴ ὑπάλληλος τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἔφορος καὶ εἰσπράκτορας. Εἰσέπραττε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ καίσαρος τοὺς φόρους. Εἶχε δὲ πολλοὺς ὑπαλλήλους, γι' αὐτὸ λέγεται ἀρχιτελώνης· ἦταν προϊστάμενος ὑπηρεσίας, ποὺ ἦταν ἐντεταλμένη γιὰ τὴν εἴσπραξι φόρων. Τί ἔκανε αὐτός· δὲν εἰσέπραττε τὰ νόμιμα, ἐκεῖνα ποὺ ἔπρεπε, ἀλλὰ εἰσέπραττε πολὺ περισσότερα. Ἔπρεπε νὰ εἰσπράξῃ 100 δραχμές; αὐτὸς εἰσέπραττε 400· οἱ 100 πήγαιναν στὸ κράτος καὶ οἱ 300 στὴν τσέπη του. Ἔπρεπε νὰ εἰσπράξῃ 1.000 δραχμές; αὐτὸς εἰσέπραττε 4.000· 1.000 γιὰ τὸ κράτος κι ἄλλες 3.000 γιὰ τὴν τσέπη του. Τσέπωνε συνεχῶς. Ἔτσι, κλέβοντας, ἔχτισε **τὸ σπίτι**. Δὲν ἦταν δηλαδὴ καθαρό, ἦταν σπίτι ἁμαρτωλό· κ' ἐνῷ ὁ κόσμος τὸ θαύμαζε, αὐτὸ κινδύνευε νὰ γκρεμιστῇ. Τελικῶς ὅμως σώθηκε· σώθηκε κι ὁ νοικοκύρης καὶ ἡ οἰκογένειά του, ὅπως θὰ δοῦμε.

Ἀκούστηκε στὴν Ἰεριχώ, ὅτι ὁ Χριστὸς περιοδεύοντας ἔφτασε καὶ στὴν πόλι τους. Ἡ εἴδησι προκάλεσε συναγερμό. Οἱ γυναῖκες ἄφησαν τὶς δουλειές τους, τὰ παιδιὰ διέκοψαν τὸ σχολεῖο, οἱ τεχνῖτες καὶ οἱ ἔμποροι ἔκλεισαν τὰ καταστήματά τους· ὅλοι βγῆκαν ἔξω καὶ μαζεύτηκαν νὰ δοῦν τὸ Χριστό. Μῆλο νὰ ἔριχνες δὲν ἔπεφτε κάτω, τέτοιος συνωστισμὸς ὑπῆρχε. Ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ ὁ Ζακχαῖος, ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν σκυμμένος πάνω στὰ χρήματα, τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, καὶ μετροῦσε. —Τί εἶνε; ρωτάει. —Ἦρθε ὁ Χριστός, τοῦ λένε. Τότε γεννήθηκε μέσα του μιὰ ἐπιθυμία **νὰ δῇ τὸ Χριστό**, ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτέ. Βγῆκε καὶ εἶδε τὸν κόσμο. Προσπάθησε νὰ τὸν διακρίνῃ, μὰ δὲ μποροῦσε· ἦταν κοντὸς καὶ σκεπαζόταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅσο κι ἂν τεντωνόνταν, δὲ μποροῦσε νὰ δῇ. Εἶχε ὅμως ζωηρὰ ἐπιθυμία. Τί κάνει λοιπόν· τρέχει πιὸ μπροστὰ στὸ δρόμο, βρίσκει ἕνα δέντρο, μιὰ συκομουριά (μιὰ μουριά, ποὺ τὰ φύλλα της μέχρι σήμερα εἶνε τροφὴ γιὰ τοὺς μεταξοσκώληκες ποὺ κάνουν τὸ μετάξι), καὶ σκαρφαλώνει ἐπάνω σὰν τὸ γατί. Ἔτσι ὁ κοντὸς αὐτὸς ἔγινε ψηλότερος ἀπ' ὅλους, καὶ ἔκανε τὸ δέντρο παρατηρητήριο. Ὅπως ὁ στρατιώτης φυλάει σκοπιά, ἔτσι αὐτὸς ἀπὸ ἐκεῖ παρατηροῦσε πότε θὰ περάσῃ ὁ Χριστός.

Πράγματι σὲ λίγο νά ὁ Χριστός. Ὢ ὁ Χριστός! δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὡραιότερο ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Ζακχαῖος μαγνητίστηκε· τὸν κοίταζε καὶ δὲ χόρταινε νὰ τὸν βλέπῃ. Κι ὁ Χριστός, πού 'νε ὁ καρδιογνώστης Θεός, σηκώνει τὰ μάτια του, τὸν βλέπει μέσ' στὰ φυλλώματα καὶ τὸν φωνάζει· *«Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι»* (ἔ.ἀ. 19,5). Αὐτὸς τὰ χάνει. Ποῦ μὲ ξέρει αὐτὸς μὲ τ' ὄνομά μου; σκέπτεται. **Ὁ Χριστὸς σὲ ξέρει!** Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἕνα παιδὶ - ἕνας ἄνθρωπος λησμονημένος καὶ κανείς νὰ μὴ σὲ λογαριάζῃ· κι ὅμως σὲ ξέρει ὁ Χριστός. Μᾶς ξέρει μὲ τὰ ὀνόματά μας, ὅπως ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα τὰ παιδιά τους. καὶ μᾶς ἀγαπᾷ. «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα», τοῦ λέει, «σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου».

Κατεβαίνει γρήγορα ὁ Ζακχαῖος καὶ σὲ λίγο

ὑποδέχεται τὸ Χριστὸ στὸ μέγαρό του. Ἀλλὰ ὁ κόσμος, βλέποντας τὸ Χριστὸ νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι αὐτό, **ὅλοι σκανδαλίστηκαν**. Ἄκου ἐκεῖ, εἶπαν, νὰ πάῃ σ' αὐτὸ τὸν ἁμαρτωλό, τὸν κλέφτη, τὸν ἄδικο! Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα σπίτια;... Καὶ ὑπῆρχαν πράγματι πολλὰ ἄλλα σπίτια στὴν Ἱεριχώ. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κύριο, ὅσο ἀξίζει ἕνας ἁμαρτωλὸς ποὺ μετανοεῖ, δὲν ἀξίζουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ μετάνοια. Ἤξερε ὁ Χριστὸς τί γίνεται μέσ' στὴν καρδιά του, ὅπως ἀπεδείχθη ἐν συνεχείᾳ. Ἐνῷ δηλαδὴ οἱ ἄλλοι διελογίζοντο αὐτά, ὁ Ζακχαῖος σταματᾷ καὶ ἐνώπιον ὅλων λέει· Κύριε, εἶμαι ἁμαρτωλός, πολὺ ἁμαρτωλός· ἀδίκησα τοὺς ἄλλους, ἐκμεταλλεύθηκα κόσμο. Ἤμουν μιὰ βδέλλα, ποὺ ρούφηξε τὸ αἷμα τους. Ἀλλὰ τώρα **μετανοῶ**. Καὶ δίνω ὑπόσχεσι· τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου θὰ μοιράσω στοὺς φτωχούς, καὶ σ' ὅποιον ἀδίκησα θὰ ἐπιστρέψω τετραπλάσια· ἂν τοῦ πῆρα ἕνα, θὰ τοῦ δώσω τέσσερα, θέλω ν' ἀποζημιώσω ὅλους... Καὶ τότε ὁ Χριστός, ποὺ εἶδε τὴ μετάνοιά του λέει· *«Σήμερον **σωτηρία** τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός»* (Λουκ. 19,9-10).

Αὐτὸ εἶνε μὲ σύντομα λόγια τὸ εὐαγγέλιο.

* * *

Βλέπουμε, ὅτι τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου, ποὺ κινδύνευε νὰ γκρεμιστῇ, τὴν τελευταία ὥρα σώθηκε· ὁ νοικοκύρης καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια γλύτωσαν. **Τί σημαίνει γιὰ μᾶς αὐτό;**

Κ' ἐμεῖς, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουμε ἕνα σπίτι. Ἐρωτῶ· Μήπως ἀραγε τὰ σπίτια μας μοιάζουν μὲ τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου; Ἕνα σπίτι μπορεῖ νὰ εἶνε ὄμορφα χτισμένο καὶ περιποιημένο, ἀλλ' ἀκάθαρτο, πολὺ ἀκάθαρτο, νὰ βρωμάῃ καὶ ζαίχνῃ ἀπὸ μιὰ ἄλλου εἴδους ἀκαθαρσία. Ποιά εἶν' αὐτή; **Ἡ ἁμαρτία**. Ὅπου ὑπάρχει ἁμαρτία, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀκαθαρσία. Ἕνας ἀσκητὴς συνάντησε στὸ δρόμο μιὰ γυναῖκα στολισμένη ἀρωματισμένη βαμμένη, ποὺ ἔκανε ὅλους νὰ καρφώνουν τὰ μάτια τους πάνω της. Ὅταν πέρασε μπροστά του, ἐκεῖνος αἰσθάνθηκε δυσωδία κ' ἔκλεισε τὴ μύτη του. Τί νὰ σὲ κάνω; μπορεῖ νὰ πλένεσαι, νὰ χτενίζεσαι, νὰ βάφεσαι, νὰ κουρεύεσαι, ν' ἀρωματίζεσαι, ἀλλ' ἡ ἁμαρτία εἶνε ἀκαθαρσία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἁμαρτάνει εἶνε *«ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων»* (Δαν. 9,27).

Ἐρωτᾶται λοιπόν· ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τὰ σπίτια μας εἶνε καθαρά; Εἶνε ὄμορφα σπίτια. Δὲν κατοικοῦμε πλέον σὲ σπηλιὲς οὔτε σὲ καλύβες· ἔχουμε ὅλες τὶς ἀνέσεις. **Μήπως ὅμως τὰ σπίτια μας εἶνε ἀκάθαρτα;** Μήπως εἶνε σὰν τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου, ποὺ κινδύνευε νὰ καταστραφῇ; Τὸ ἐξετάσαμε αὐτό, ἀδελφοί μου;

Ποιό σπίτι λέγεται ἀκάθαρτο; Ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο κάθονται ἄνθρωποι ψυχικῶς ἀκάθαρτοι. Σᾶς δείχνω τέτοια σπίτια. Εἶνε τὸ σπίτι ποὺ τὸ ἔχτισαν μὲ ἁρπαγές (ξέρω πολλοὺς ποὺ ἔκλεψαν τὸ δημόσιο, ἀδίκησαν συγγενεῖς καὶ ὀρφανά). Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου ἀκούγεται αἰσχρολογία καὶ βλασφημία τῶν θείων. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου βασιλεύει ἡ αἰσχρὰ τηλεόρασι. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου τὸ ἀντρόγυνο τσακώνεται μέρα - νύχτα. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου ὁ ἄντρας δὲ σέβεται τὴ γυναῖκα, ἡ γυναίκα δὲ σέβεται τὸν ἄντρα, τὰ παιδιὰ δὲ σέβονται τοὺς γονεῖς. Εἶνε τὸ σπίτι ὅπου δὲν τηροῦν νηστεία, δὲ γίνεται προσευχή, δὲν καίει καντήλι, δὲ μυρίζει λιβάνι. Εἶνε τὸ σπίτι ποὺ στάζει αἷμα —ὦ Θεέ μου!—, ὅταν ἡ γυναίκα πάῃ καὶ κάνῃ ἔκτρωσι καὶ σκοτώνῃ τὸ παιδί της (λένε, ὅτι στὴ χώρα μας γίνονται 400.000 ἐκτρώσεις τὸ ἔτος). Εἶνε τὸ σπίτι μέσα στὸ ὁποῖο διαπράττεται πορνεία καὶ μοιχεία.

Τέτοια σπίτια, ἂν τὰ πιάσῃ ἄγγελος καὶ τὰ στύψῃ σὰν τὸ λεμόνι, θὰ στάξουν αἷμα· εἶνε σπίτια ἁμαρτωλὰ καὶ **κινδυνεύουν**. Ἀπὸ τί κινδυνεύουν; Ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀπειλές, κι ἂς εἶνε θεμελιωμένα καὶ κατασκευασμένα μὲ τὰ καλύτερα ὑλικὰ καὶ τοὺς καλύτερους ἀρχιτέκτονες μηχανικούς. Τὰ σπίτια αὐτὰ κινδυνεύουν ἀπὸ ἀρρώστιες, ἀπὸ σεισμό, ἀπὸ διάλυσι.

Δῶστε μου ἕνα σπίτι ποὺ **μέσα εἶν' ὁ Χριστός!** Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ εὐλογημένα κάθε σπίτι ἦταν μιὰ ἐκκλησιά. Τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας μαζεύονταν τὴ νύχτα οἱ Ἕλληνες, οἱ πραγματικοὶ Ἕλληνες, κι ὁ ὀλιγογράμματος παπᾶς, κι ὁ ἀγράμματος παπποῦς, κ' ἡ γιαγιά, κι ὁ πατέρας, κ' ἡ μάνα, καὶ ὅλα τὰ παιδιά. Γονάτιζαν μὲ δάκρυα, κι ὁ πιὸ μικρὸς ἔλεγε τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, ἄλλος ἔλεγε τὸ *«Βασιλεῦ οὐράνιε...»*, ἄλλος τὸ *«Ἅγιος ὁ Θεός...»*, ἄλλος τὸ *«Πάτερ ἡμῶν...»*, ἄλλος τὸ *«Πιστεύω...»*, καὶ ὅλοι μονοιασμένοι προσεύχονταν. Ποῦ εἶνε τώρα αὐτά; Δεῖξτε μου ἕνα τέτοιο σπίτι! Τὰ σπίτια σήμερα δὲν ἔχουν πλέον μέσα τὸ Χριστό, ἔχουν τὸ διάβολο.

Τί πρέπει; **ν' ἀπελπιστοῦμε;** Ὄχι. Ὅπως ὁ Ζακχαῖος ἔσωσε τὸ σπίτι του μὲ τὴ **μετάνοια**, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ μετανοήσουμε. Νὰ διώξουμε ἀπὸ τὰ σπίτια μας τὸ διάβολο, νὰ ζήσουμε κατὰ Χριστόν. Τότε τὸ σπίτι θ' ἁγιάσῃ, θὰ 'ρθῇ ὁ Χριστὸς μέσα καὶ θὰ πῇ τὰ λόγια ποὺ εἶπε στὸ Ζακχαῖο· *«Σήμερον **σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ** ἐγένετο»*.

Εἴθε ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν ὅλων τῶν ἁγίων νὰ ἐλεήσῃ καὶ νὰ σώσῃ ὅλους μας· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Λακκιᾶς (Λεβαίας) - Ἀμυνταίου τὴν 25-1-1987. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 21-1-2007.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2528	Κυριακὴ τῆς Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28) 29 Ἰανουαρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ μονάκριβη ψυχή μας πάσχει, δαιμονίζεται!

«Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυίδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται» (Ματθ. 15,22)

Κάθε φορά, ἀγαπητοί μου, ποὺ γίνεται θεία λειτουργία διαβάζεται ἀπαραιτήτως **Εὐαγγέλιο**. Ὅπως δὲν νοεῖται θεία λειτουργία χωρὶς τὴν Θεία κοινωνία, ἔτσι δὲν νοεῖται καὶ χωρὶς τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ ἀνάλογο κήρυγμα. Ἀναγκαῖο τὸ Εὐαγγέλιο σὰν τὸ φῶς τοῦ ἥλιου· χωρὶς αὐτὸ δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωή.

Λίγοι δυστυχῶς τὸ διαβάζουν στὸ σπίτι. Καὶ **στὸ ναὸ** ἀκόμα ἀκούγοντάς το δὲν ὠφελούμεθα ὅσο ἔπρεπε. Πολλοί, ἂν τοὺς ῥωτήσῃς βγαίνοντας ἀπὸ τὴ λειτουργία, τί εἶπε σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, δὲν θὰ σοῦ ποῦν τίποτα· λὲς κ' εἶνε κινέζικα, γιαπωνέζικα. Γιατί ἦραγε;

Δὲν τ' ἀκοῦμε μὲ πίστι Θεοῦ, μὲ προσοχή, μὲ κατάνυξι. Στὴ Ῥωσία γονατίζουν, προσεύχονται, δακρύζουν, καὶ στὸ τέλος τοῦ ἀναγνώσματος ὅλοι μαζὶ λένε· *Δόξα σοι ὁ Θεός*! σ' εὐχαριστοῦμε, Κύριε, ποὺ μᾶς ἀξίωσες νὰ τ' ἀκούσουμε πάλι. Ἂν τ' ἀκούγαμε μὲ πίστι καὶ κατάνυξι, καὶ μία μόνο λέξι του θὰ μᾶς δίδασκε.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 15,21-28) μιλάει γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴ **Χαναναία**. Ὅπως λοιπὸν βλέπουμε τὸ πρόσωπό μας στὸν καθρέφτη, ἔτσι **ἐλᾶτε νὰ καθρεφτιστοῦμε** ἀπέναντί της.

* * *

Τί σημαίνει ***«Χαναναία»*** (ἔ.ἀ. 15,22); Δὲν εἶνε ὄνομα προσωπικό της· εἶνε ὄνομα ἐθνικό, δηλώνει τὴ χώρα της. Ὅπως ἐμεῖς λέμε Μακεδόνισσα, Θρᾳκιώτισσα, ἔτσι τὸ ὄνομα *«Χαναναία»* φανερώνει τὴν καταγωγή της· ἦταν ἀπὸ τὰ ἔθνη τῆς γῆς Χαναὰν ἐκεῖ στὰ *«μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος»* (ἔ.ἀ. 15,21). Ὅλοι ἐκεῖ ἦταν εἰδωλολάτρες· προσκυνοῦσαν θεοὺς ψευδεῖς, τελοῦσαν ὀργιαστικὲς τελετές, ἀσκοῦσαν τὴ μαγεία. Ἀπὸ 'κεῖ λοιπὸν ἦταν ἡ γυναίκα αὐτή.

Ὅταν ὁ Χριστὸς περιοδεύοντας ἔφτασε καὶ στὰ σύνορα τοῦ Ἰσραὴλ μὲ τὴν Τύρο καὶ τὴ Σιδῶνα, ἡ Χαναναία τὸ ἄκουσε καὶ τί ἔκανε· σηκώθηκε, πέρασε τὰ σύνορα, ἔμαθε ποῦ μπορεῖ νὰ τὸν βρῇ, καὶ μόλις τὸν εἶδε ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ· *«Ἐλέησόν με…»* (ἔ.ἀ. 15,22). Τί ν' ἀπασχολοῦσε ἆραγε αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

Εἶχε στὸ σπίτι τραγῳδία, τραγωδία οἰκογενειακή. Τὸ μονάκριβο κορίτσι της δὲν ἦταν καλά. Ἦταν ἄρρωστο; Προτιμότερο νὰ ἦταν ἄρρωστο· ἔπασχε ἀπὸ ἀσθένεια πνευματική, **εἶχε δαιμόνιο**. Ὅταν τὴν ἔπιανε κρίσι ἔπεφτε χάμω, σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι, ἄφριζε, ἔτριζε τὰ δόντια· ἦταν κάτι ἀξιοθρήνητο. Ἡ μάνα ἀσφαλῶς θὰ φρόντισε· τὴν πῆγε σὲ γιατρούς, πῆρε φάρμακα, δὲν θὰ κατέφυγε λέτε καὶ σὲ μάγους ἀκόμα; Τίποτα ὅμως· ἡ κόρη **ἔμενε ἀθεράπευτη**.

Τώρα λοιπόν, μόλις ἄκουσε ὅτι ὁ Χριστὸς πλησίασε ἐκεῖ, μιὰ ἐλπίδα φώτισε μέσα της· **«Αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὴ θεραπεύσῃ!»**. Ἔτσι ἔφτασε κοντά του φωνάζοντας. Καὶ προσέξτε τί ἔλεγε· ὄχι «ἐλέησε τὴν κόρη μου», ἀλλὰ κάνει δικό της τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ, καὶ φωνάζει *«Ἐλέησόν με·…ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται»* (ἔ.ἀ.). Καὶ ὁ Χριστός; Δὲν ἀπαντᾷ· σωπαίνει. Φαίνεται ὅτι ἀδιαφορεῖ. Μὰ ἀδιαφορεῖ αὐτός, ποὺ εἶνε ὠκεανὸς ἀγάπης καὶ ἐλέους; Ἔχει τὸ σκοπό του· θέλει, ἡ γυναίκα νὰ φανερώσῃ ὅλη τὴν πίστι της. Αὐτὴ ἐπιμένει νὰ φωνάζῃ, ὁ Χριστὸς σιωπᾷ. Ἔρχονται οἱ μαθηταὶ καὶ λένε· Κύριε, ἀπόλυσέ την, κάν' της τέλος πάντων αὐτὸ ποὺ θέλει, νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλῇ. Ὁ Χριστὸς σκληρύνει τὴ στάσι του· *«Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ»*, λέει (ἔ.ἀ. 15,24). Ἐννοοῦσε· Πρὸς τὸ παρὸν περιορίζομαι στὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ πρέπει πρῶτος ν' ἀκούσῃ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ· μετὰ τὴν ἀνάστασί μου θὰ σπάσῃ τὸ φράγμα τῶν συνόρων καὶ οἱ μαθηταί μου θὰ πορευθοῦν καὶ πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρες. Τώρα ἡ ἀποστολή μου εἶνε στὴν Ἰουδαία. Ἡ γυναίκα ἔρχεται πάλι καὶ πέφτει μπροστά του παρακαλώντας· *«Κύριε, βοήθει μοι»*. Καὶ ὁ Χριστός; Γίνεται ἀκόμη πιὸ σκληρός. Ὅπως τὸ γεωτρύπανο βυθίζεται στὴ γῆ, ἔτσι καὶ ὁ λόγος του τρυπάει τὰ σπλάχνα της· «Δὲν εἶνε σωστό, τὸ ψωμὶ πού 'νε γιὰ τὰ παιδιὰ νὰ τὸ ῥίξουμε στὰ σκυλιά» (ἔ.ἀ. 15,26). Τὴν εἶπε σκυλί! (ψωμὶ ἐννοοῦσε τὰ θαύματά του, τὴ διδασκαλία του, τὴ θεία εὐλογία του). Καὶ ἡ γυναίκα; Δὲν θεώρησε τὰ λόγια αὐτὰ ὕβρι· ἐπέμεινε ἀκόμη περισσότερο καὶ ἁρπάζοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔκανε ὅπλο, καὶ μ' αὐτὰ **νίκησε τὸν Ἀήττητο!** Ναί, Κύριε, εἶπε· δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἰουδαία, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ· σκυλάκι εἶμαι, σκύλος ἀκάθαρτος ὅπως ὅλοι οἱ εἰδωλολάτρες. Ἀλλ' ὅπως τὰ σκυλάκια περιμένουν κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι νὰ πέσῃ κανένα ψίχουλο νὰ φᾶνε κι αὐτά, ἔτσι κ' ἐγώ· δὲν σοῦ ζητῶ πολλά, **ἕνα ψίχουλο ζητῶ**· μοῦ φτάνει ἕνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη κ' εὐσπλαχνία σου.

Τότε πιά, ὅταν ἔλαμψε ἡ ἀξία της, ὁ Χριστὸς κάμπτεται καὶ λέει μὲ θαυμασμό· *«Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις»* (ἔ.ἀ. 15,28). Νά γιατί τὴν παίδεψε τόσο· γιὰ **νὰ τὴν κάνῃ ὑπόδειγμα** σὲ ὅλους.

* * *

Αὐτὸ εἶνε μὲ λίγα λόγια τὸ εὐαγγέλιο.

Ἕνας ὅμως ποὺ τ' ἀκούει μπορεῖ νὰ πῇ· Ἐμένα αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Αὐτὴ εἶχε δαιμονιζόμενη τὴ θυγατέρα της, ἐγὼ δὲν ἔχω στὸ σπίτι κανένα δικό μου δαιμονιζόμενο.

Ἀλλὰ **κάθε ἄνθρωπος**, ἀγαπητοί μου, καὶ αὐτὸς ποὺ εἶνε ἄτεκνος, ἔχει κάτι ἀνώτερο ἀπὸ μιὰ **«θυγατέρα»**. Ποιά εἶν' αὐτή; Ἡ «θυγατέρα», γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται, ὅπως λέει τὸ Ψαλτήρι, εἶνε **ἡ ψυχή μας**. Σῶσε τὴ μονάκριβή μου! παρακαλεῖ ὁ Δαυΐδ· *«Κύριε, …ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου»* (Ψαλμ. 21,21· βλ. & 34,17). *«Τὴν μονογενῆ μου»*, λέει, τὴ **μονάκριβη**. Γιατὶ **μιὰ ψυχὴ ἔχουμε**, κι ἅμα τὴ χάσουμε εἶνε ἀδύνατον πιὰ νὰ βροῦμε ἄλλη ψυχή. Ὅπως ἡ Χαναναία εἶχε μιὰ θυγατέρα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ὅλοι ἔχουμε μιὰ μονάκριβη ψυχή. Καὶ ὅπως ἡ Χαναναία πονοῦσε τὴ θυγατέρα της, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ πονοῦμε γιὰ τὴν ψυχή μας. Γιατὶ κι αὐτὴ εἶνε – τί; ἄρρωστη. Ἂν εἴχαμε μάτια ἀγγελικά, θὰ βλέπαμε ὅτι **ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἀσθενής**. Ὄχι ἁπλῶς ἀσθενής. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ αἰῶνος τούτου, παρὰ τὰ ἐπιτεύγματά του, εἶνε σοβαρώτατα ἀσθενής· Μὴ τρομάξετε ἂν σᾶς πῶ ὅτι **δαιμονίζεται**.

Ζοῦμε σὲ ἐποχὴ δαιμονική, ἀδελφοί μου. Ἂν ἐξετάσῃ κανεὶς ἐπιμελῶς καὶ τὸν ἑαυτό του, θὰ δῇ ὅτι ἔρχεται ὥρα δαιμονίου. Σῶσε με, Κύριε, *«ἐκ δαιμονίου μεσημβρινοῦ»* (ἑ.ἀ. 90,6). Ἔρχεται **ἡ ὥρα τῶν δαιμονίων**· τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς κενοδοξίας, τῆς ὑπερηφανείας, τῆς πλεονεξίας, τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀδικίας, τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τοῦ φθόνου, τῆς πορνείας, τῆς μοιχείας, τῆς ἀκαθαρσίας, τῆς ἀπιστίας… Πολλὰ τὰ δαιμόνια ποὺ ταράζουν τὸν ἄνθρωπο.

Τίποτ' ἄλλο μὴ φοβᾶστε ὅσο τὸν ἑαυτό σας. Φοβερὸ ἠφαίστειο ὁ ἄνθρωπος· ἐκεῖ ποὺ φαίνεται ἥσυχος, ξαφνικὰ ἐκρήγνυται. Ἔχει, ὅπως λένε οἱ ψυχολόγοι, στὸ λεγόμενο *ὑποσυνείδητο*, ἕνα κόσμο δαιμονικό. Καὶ ὁ πιὸ ἥσυχος ἄνθρωπος –ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ– ἔχει **τὸ πεντάλεπτο τῆς τρέλλας**. Βλέπεις ἄνθρωπο ἥσυχο, εἰρηνικό, σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ τ' ἀνατρέπῃ ὅλα, νὰ τὰ κάνῃ σμπαράλια. Κι ὅταν τὸν ῥωτάῃ ὁ δικαστὴς στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, –Πῶς ἐσύ, ποὺ ποτέ δὲν ἀπασχόλησες τὴν ἀστυνομία καὶ εἶχες λευκὸ τὸ μητρῷο σου, ἔκανες αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; ἀπαντᾷ· **–Μ' ἔβαλε ὁ διάβολος…** Μεγάλος λόγος αὐτός, ποὺ ἔκανε τὸ Ντοστογιέφσκυ νὰ γράψῃ τοὺς «Δαιμονισμένους».

Σῶσε μας, Κύριε, *«ἡ θυγάτηρ»* μας, ἡ ψυχή, *«κακῶς δαιμονίζεται»*. Ὅποιος δὲν τὸ βλέπει αὐτό, εἶνε ἐκτὸς πραγματικότητος. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε στὴν προσευχή μας *«Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ»* (Ματθ. 6,13).

Δαιμονίζεται λοιπὸν ἡ ψυχή, ἀλλὰ **δαιμονίζεται καὶ ἡ κοινωνία** παρὰ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ αἰῶνος μας. **Τρία δαιμόνια** κάνουν θραῦσι· τὸ δαιμόνιο τῆς ἀθεΐας, τὸ δαιμόνιο τοῦ πανσεξουαλισμοῦ, καὶ τὸ δαιμόνιο τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς ὑπερηφανείας, τὸ ὁποῖο ἐνσαρκώνουν οἱ δύο μεγάλες ἀντίπαλες δυνάμεις ποὺ εἶνε ἕτοιμες καὶ πάλι νὰ συγκρουσθοῦν. Δαιμονίστηκε ἡ ἀνθρωπότης τὸ '14 καὶ ἔπεσε στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, δαιμονίστηκε τὸ '40 καὶ ἔπεσε στὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο· καὶ τώρα ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσῃ σὲ τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, ποὺ θὰ εἶνε πλέον ὁ Ἁρμαγεδὼν τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 16,16), ὁ τάφος τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Ζοῦμε, ἀδελφοί μου, σὲ κόσμο δαιμονίων. **Θ' ἀπελπιστοῦμε; Ὄχι!** Ὅπως ἡ Χαναναία δὲν ἀπελπίστηκε, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ πιστεύουμε ὅτι ὑπάρχει σωτηρία, κι ὅτι μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, *«τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα»* (Φιλ. 2,9), μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Χριστός, ὅπως θεράπευσε τὴ θυγατέρα τῆς Χαναναίας, μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὴ δική μας ψυχή, καὶ τὴ δική μας κοινωνία, καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη.

Νὰ μιμηθοῦμε τὴ Χαναναία. Ὅπως ἐκείνη ἐπέμενε νὰ λέῃ τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν ἀσύρματο ποὺ λέγεται **προσευχή**. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ πᾷς στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ νὰ γίνῃς ἀσκητής. Εὔκολη εἶνε ἡ σωτηρία· πίστι στὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ προσευχὴ ἀδιάλειπτος. *«Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»*, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Θεσ. 5,17). Μεγάλο ὅπλο ἡ προσευχή, τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*. Ἕνα *«Κύριε, ἐλέησον»*, ποὺ θὰ πῇς μὲ τὴν καρδιά σου, ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ δέκα ὧρες βαττολογίας (βλ. Ματθ. 6,7). Δὲν εἶνε ψέμα ἡ θρησκεία μας, ἔχει μεγαλεῖα, πραγματικότητες, ὀντότητες, μυστικὰ ὅπλα. Μὲ ἕνα *«Κύριε, ἐλέησον»* μπορεῖ νὰ κατεβάσῃς τὰ ἄστρα στὴ γῆ καὶ ν' ἀνεβῇς ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό.

Τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»* ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μπορεῖ νὰ τὸ πῇ καθένας· καὶ ὁ σοφός, καὶ ὁ ἀγράμματος, καὶ ἡ γυναίκα καὶ τὸ παιδὶ καὶ ὁ ἄντρας. *«Κύριε, ἐλέησον»*, λοιπόν, **ἀδιαλείπτως**· τὸ πρωί, στὸ τραπέζι, τὸ βράδυ, στὴ δουλειά, στὸ ταξίδι, ὅπου νὰ εἶσαι. Πέστε το θερμά, μὲ ὅλη τὴν καρδιά, ὄχι χασμώμενοι καὶ ἀδιάφοροι, ἀλλὰ ὅπως ἡ Χαναναία.

«Κύριε, ἐλέησον» λοιπόν. **Πές το**, σὺ ὁ ἄντρας, ποὺ ἔχεις δύστροπη γυναῖκα. Πές το, σὺ ἡ γυναίκα, ποὺ ἔχεις σκληρὸν ἄντρα. Πές το, σὺ ὁ πατέρας, ποὺ ἔχεις παιδὶ ἀπείθαρχο. Ἂς τὸ ποῦμε ὅλοι γιὰ τοὺς νέους μας ποὺ κινδυνεύουν, γιὰ τοὺς ἐκπαιδευτικούς μας ποὺ κοπιάζουν, γιὰ τοὺς ἱερεῖς μας ποὺ πολεμοῦνται. **Νὰ τὸ πῆτε** καὶ γιὰ τὸν ἐπίσκοπό σας, ποὺ δίνει μεγάλο ἀγῶνα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Νὰ τὸ πῆτε γιὰ τὸ ἔθνος μας, ποὺ δέχεται ἐπιθέσεις ἀπὸ παντοῦ. **Ἂς τὸ ποῦν** καὶ τ' ἀθῷα νήπια μέσ' στὶς κούνιες τους καὶ οἱ ἥρωες μέσ' ἀπὸ τοὺς τάφους των! Ὁ ἅγιος τῆς Σερβίας **Ἰουστῖνος Πόποβιτς** ἄφησε μιὰ σπάνια προσευχὴ καὶ πρὸς τὰ διάφορα κτίσματα· «Μητέρα, ἐλέησον! Φίλε, ἐλέησον! Χορταράκι, ἐλέησον!… Πουλάκι, ἐλέησον!… Ὅλα τὰ ὄντα σ' ὅλους τοὺς κόσμους, ἐλεῆστε!».

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ *«ἐλέησον»*, ποὺ εἶπε σήμερα ἡ Χαναναία, ἂς γίνῃ ἡ **προσευχὴ ὅλων μας**· καὶ θὰ δοῦμε στὴ ζωή μας γαλήνη, φῶς, σωτηρία. Δὲν εἶνε ψέμα ἡ πίστι μας· εἶνε ζωντανή, ὁλοζώντανη. Ἂς τὴν πιστέψουμε, ἂς τὴν λατρεύσουμε, ἂς γίνουμε στὸ Θεὸ *«ὑπήκοοι μέχρι θανάτου»* (Φιλ. 2,8), καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων θὰ εἶνε μαζί μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαΐδος τὴν Κυριακὴ 20-2-1983 τὸ πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 6-12-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com